

Akseli Kaarna

Kaksoisolento



Akseli Kaarna

KAKSOISOLENTO

Tämä trilogian ensimmäinen kirja "KAKSOISOLENTO" vie lukijan Esko Talaksen matkassa jännittävälle retkelle rakennusalan arkeen, mutta myös alan hämäräpiirien sokkeloihin.

Itseään tutkiskeleva Esko, yrittäjämies, painiskelee oman elämänsä ristiaallokossa - johon oman mausteensa tuo rakennusalan alamaailman koukut ja kansainvälinen rikollisuus.

Työmoraaliltaan lujatahtoinen Esko on sanansamittainen mies.

Juuri vaimostaan eronneena miehen rakkaudenkaipuu on käsinkosketeltavaa.

Rakkaudenkaipuu ja rakennusalan salaiset koukerot vievät Eskon elämää suurempaan seikkailuun.

T: Erik von Puuppola

Kaksoisolento

© 2019 **Akseli Kaarna**

Kuvitus: Erik von Puuppola

Käännös:

Muut osallistajat: Tuottaja – Erik von Puuppola

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0856-9

Luku 1

Raivo nousi nuoren miehen mielessä. Hän seurasi hieman sivummalta, kuinka toinen nuorimies, hänen hyvä ystävänsä, ja kaksi tyttöä nauraa kihersivät, halailivat toisiaan ja suukottelivat rannan leiripaikalla.

- Ei perkele - tuhahti mies - nousi seisomaan ja lähti rivakasti pois, kohti metsää, leirinuotion loimusta.

- Ei saatana, perkele... Mies tuhisi astellessaan kiukkuisena pois päin. Jossain oli vielä pilsneriä, hän muisti, ja pullo väkevää, nyt sitä tarttee enempi kuin koskaan. Hän asteli tiheään pusikon äärelle, kyykistyi ja ojensi kätensä niin pitkälle kuin sai ja onnistuikin kurkoittamaan käsiinsä hyvin solmitun muovipussin, pussin, joka kilisi hermoja lepuuttavasti.

Pussi kainalossa mies suunnisti takaisin rantaan, ympärillä kuului vain askeleiden rutina kankaisessa maastossa ja kahina pitkässä heinikossa. Kun ranta levittäytyi eteen, aukaisi hän pussin, noukki sieltä viinapullon, korkkasi ja otti pitkän huikan. Hän asetti pussin rantakiven juureen ja istahti hiekalle kaivellen rotsin taskusta tupakat.

Hiljaisuus ympärillä oli rauhoittavaa. Kauempana silkkiiukku sukelsi. Mies imi tupakkiaan. Hiljaisuus. Niin. Kulaus viinaa, ja seuraava kulaus. Tupakka oli poltettu, tumppi lensi sormenpäistä kaaressa rantaveteen, vedenpinnan tyyneys katosi, kun tupakki laskeutui siihen kellumaan, pian loittonevat vesirenkaat katosivat. Ne löytyivät pullosta, jota nuori mies jälleen kallisti.

Tyyni vesi houkutteli uimaan, se houkutteli kaikkeen siihen mihin oli tarkoitus ryhtyä täällä telttaretkellä tyttöjen kanssa. Hän ja Miia, Jaska ja Tuuli. Vähän viinaa, vähän jännitystä pienemmäksi, vähän halailua, vähän kaikkea ja juuri sopivasti, jotta kaikki olisivat tyytyväisiä, mutta nyt hän kuunteli hiljaisuutta, ryyppäsi jälleen ison kulauksen, kulauksen josta syntyi ainut ääni tuohon rantamaisemaan. Kunnes hiljaisuus rikkoutui hänen omista sanoistaan:

- Mitä helvettiä ne touhuraa? tuhahti hän puoliääneen.
- Miian piti olla mun tyttö, mitä vittuu Jaska sitä lääppi.
- Ja nyt siellä on niin saatanan hiljaista - ne varmaan nussii... se nussii perkele molempia...vitun Jaska saatana...

Mies alkoi täristä, ei kylmästä, vaan raivosta. Kuvina synkässä mielessä kiilui Miian punaiset huulet ja kuinka ne painuisivat Jaskan hieman rohtuneille huulille, pieni käsi, joka hieroisi Jaskan farkkujen sepalusta ja aukaisisi vetoketjun, Miian kauniit kasvat, jotka kumartuivat Jaskan jalkoväliin samassa kuin Tuuli alkaisi suudella Jaskaa, joka nauttisi joka sekunnista.

- Ei vittu saatana, parahti mies, ja pomppasi seisomaan, ei vittu saatana, kumisi metsässä, kun hän lähti juoksemaan vihastuksen siivittämänä kohti leiriä jättäen jälkeensä kaksi tyhjää pilsneripulloa, lähes tyhjän viinapullon sekä kivenposkeen rotsinsa ja farkut.

Mies tuijotti muutaman metrin päässä olevaa telttaa, kytevän nuotion äärellä, teltasta kuului hiljaisia ääniä, mitä ne oikein olivat, hän herkisti kuuloaan, ensin kuului oman sydämmen lyönnit, se hakkasi niin että oli rinnasta lentää, sitten - kuului teltasta tasaisesti, oih, voih, oih...

- Ei saatana! karjui mies, nappasi nuotion vierestä maahan upotetun puukon ja ryntäsi teltassa olevien kimppuun huutaen:
- Vitun huorat minä tapan teidät kaikki!!!!'

Luku 2

Esko heräsi kellon soittoon 5.30.

Jos uni olisi ollut toisenlainen, olisi hän varmaan kääntänyt kylkeä, katsellut sitä vielä 10 minuuttia, herätyskellon eka torkkuun saakka, mutta nyt mies venytteli itsensä pystyyn ja kömpi parvelta alas aamukahvin keittoon.

Maito mikroon, pois, murut ja sokeri maitoon, sekoitus. Joka aamu sama rituaali vatsahappolääkkeiden kanssa.

Hän selasi viikkolehteä, hörppi kahvin, pukeutui ja eikun baanalle. Duuniin oli tuo tuttu 40 kilometriä, Vihdistä Krunikkaan. Sellainen puolisen tuntia elämästä mennessä tullen, puolituntia, miettiä eillistä, yöllistä ja huomista.

Esko poikkesi ostamaan työmaalle maitoa lähikaupasta ja vilkaisi iltapäivälehtien lööppejä. "Nils Gustafson ja oikeus menevät tänään tapahtumapaikalle Bodoman rannalle". Esko maksoi maidon ja kävelin rakennuskohteelle ainoana ajatuksenaan:

- Monikohan on nähnyt saman unen kuin minä?

Noustessaan ylös autostaan ja astuessaan jalkakäytävälle, Nilsin tapaukseen liittyvät ajatukset tempaisivat hänet mukaansa.

Onkohan meistä kukaan saanut elämänkertaansa vain ruusuisia sivuja, tuskin kukaan, aina sinne on jokin likatahra aivan kuin vaivihkaa eksynyt, mutta entä nuo, joilta ei muuta sivuiltaan löydykkään kuin sitä likaa?

Tai nuo yksilöt kuten Nils, joka on ollut yli 40 vuotta epäilty

mitä rankimmasta asiasta ja on edelleen, vaikka oikeus sanoisi mitä. Epäilty, ja ison joukon mielestä myös tuomittu. Miten sen kaiken kestää?

Mikä hänelle antaa aamulla ilon nousta uuteen päivään, tavallisena ihmisenä, kunnioitettuna miehenä, isänä, ukkina? Mistä löytyy voimat mennä eteenpäin.

Lööppisankaruus ei aina ole niinkään sankaruutta osoittavaa, harvoin edes iloa tuottavaa.

Klo 7.10 astelee Esko vasta saneeratussa rappukäytävässä Vironkadulla. Kuvaornamentit ja hahmot tuijottelevat tulijaa kuin kysyen jotain, saamatta kuitenkaan sanaa suustaan. Avatessaan toisen kerroksen huoneiston oven, hän päättää varoa, että ei vain ajattelisi liikaa, varsinkaan asioita mihin ei aivot välttämättä edes sovellu.

Työkamppeita päälle vaihdettaessaan Esko heittää työporukkansa kanssa läppää lööpeistä, kuten kaikesta muustakin jokapäiväisestä. Joskus jopa tuntuu siltä, että itse työ tahtoo hieman sotkea tätä työyhteisötarinariieheä, joten, ainakin välillä on syvennyttävä siihen oleelliseen mitä on tekemään tultu. Koo hoitaa viimeistelyjä aina kun on kyse timpurin töistä. Vanha maalarimestari paikkaa ja maalaa. Esko liimailee laattoja seiiniin ja säättää vähän joka asiaa ja Pali siistii kaikkien sotkut. Tässä, voisi sanoa, Eskon perustiimi nyt. Sitten paikalla käy satunnaisesti sähkörit, kaappihemmot ja putkimies joilla, mikä ilahduttavinta, löytyy joka kerta jokin tarinan tynkä, mitä mutustella pitkin päivää, liittyy se sitten kalastukseen, naiseen tai uusiin termostaatteihin.

Niin arki pukkaa kulumaan päivästä toiseen, ja jos heittäytyisi vallan kyyniseksi, sanoisi, - ”Maailma muuttuu kuomaseni, rakennusmiesten maailma ei”. Mutta, ei liikaa kyynisyyttä. Vaan uskoa siihen, että toivo elää.

- Hei Esko, miten tässä toimitaan? huikkaa Koo aulasta. Esko kömpii ammeputurasta vesieristyspensselli kourassa ylös ja tallustaa aulaan.

- Katsos kun tossa on alettu tehdä seinäpohjia karmiin saakka ja muualla on lähinnä leveä peitelista...

Esko mittailee katseellani ovenpieliä, aula on suuri, siitä lähtee kuusi ovea eri huoneisiin ja niistä näkyy, kun aulassa kulkee, taas ovia seuraaviin huoneisiin.

- Eikös siinä ole selvä virhe? Esko tokaisee ja jatkaa sitten.

- Eikö kaikki mikä näkyy aulasta käsin, tule olla samalla tavoin listoitettu? Koo katselee aulaa eri kulmista ja nyökkää.

- Yes. Siispä tarvitsemme lisää listaa ja kulmaneliöitä.

- Ok. Ei muuta kuin määrät ylös ja käyt vaikka huomenna aamusta verstaalla tekeen. Huikkaa Esko ja poistuu takaisin kylpyhuoneeseen.

Esko jatkaa vesieristystä mietteissään, näinköhän se aina tulee olemaan, pieni tai iso työporukka, niin kuitenkin joudun päättämään, miten asiat tehdään, toisaalta ei se haittaa, olen siihen vuosien mittaan jo niin tottunut.

Mutta kuinkahan ihmeessä, ne kotona perheen kanssa tehtävät päätökset ovat usein niin hankalia...tai ainakin olivat, silloin aikanaan.

Näin Esko mietiskeli, kunnes radiosta alkoi soida Anna Erikssonin "Kaikista kasvoista" ja huomio kiinnittyi biisiin, tullen esiin Eskollakin, hyräilyn muodossa.

"...ilta vetää verhot eteen, etten eillistä mä nää, kun varjot vajoavat veteen, katsees sydäntäni lämmittää. Nyt vasta ymmärrän, mä miksi löytänyt en aiemmin, sitä suurta rakkautta, vaikka etsinkin. Kaikki on nyt päivänselvää, kun sä olet lähelläni juuri näin...Kaikista kasvoista, kaikista katseista, etsin sinua sinua vain..."

Iltapäivän kahvihetki pyöri menneissä. Esko heittää läppää Koon kanssa Gustafsonin tapauksesta.

- Aattele mitä ne on tutkinu ja mitä ei silloin 60-luvulla. Sen onko kengät ollut jalassa tappohetkellä vaiko ei, mutta ei sitä, että kellä ne on jalassa ollut. Päälle pientä ironista naurua. Koo murahteli jotain kahvimukin takaa.

- Ja Kustin syyttäjä syyttää kuin heikkopäinen, vaikka on kerrottu, että Kustin kengät oli jossain puolen kilsan päässä ja Kustilla oli löytöhetkellä sukat jalassa...

- Niin, mitä niistä sukista, mitä meinaat? Koo tuntui jo hieman kiinnostuvan aiheesta ja Esko alkoi itsekin innostua jo aivan tosissaan.

- Etkö lukenut sitä selvitystä jokin aika sitten, kun labra oli tutkinut, että toisessa Kustin kengässä oli myös sisäpuolella verta, ja tuo veri oli levinnyt kauttaaltaan sisäpohjaan, ja kuitenkin Kustilla oli lähes verettömät sukat jalassaan.

- Joopa joo, mutta tuohan oikeastaan ei todista yhtään mitään, ei sitä oliko kengät olleet muiden vieressä tapon aikana ja laitettu sitten kävelyretken ajaksi jalkaan, vai olisiko Kusti satuttanut jalkapohjan jo aiemmin jolloin veri olisi siihen tuhriintunut...

- Niin onko todiste hyvä vai huono jos se voi olla kumpaa vain, puolesta tai vastaan, mutta yhtä juttua ei ole kerrottu mielestäni missään, nimittäin tarkistettiin ja dokumentoitiin Kustin jalkapohjia missään vaiheessa?

- Siinäpä kysymys - siinäpä se, makusteli Koo. Samassa Pali asteli huoneeseen ja kaatoi keittimestä kahvia pahvimukiin.

- Onko maitoa? Koo viittasi nurkkaan ja Pali jatkoi.

- No - syyllinen vai syytön?

- Sitä just mietittiin, tiivistä Koo.

Esko hörppi kahviaan sen näköisenä kuin odottaisi jotain varsin laajasanaista esitystä Palilta.

- Ainakin kaikki todistusaineisto pitäisi huomioida, jos meinaan, eletään ihan tosiaan oikeusvaltiossa, heitti Pali.

Esko nyökytteli nyt vain päätään ja Koo kritisoi:

- Sellainen tunne on kyllä tullut, että Kustia yritetään tehdä väkisin syylliseksi, että ei RKP itsekkään huomioi kuin nuo tuollaiset, niin sanotut syyttäjäystävälliset todisteet.
- Aivan, ainakaan Jaffapullot eivät ole saaneet mitään huomiota. Vaikka niistä oli todettu ulkopuolisia jälkiä. Esitti Pali tiukasti.
- Mutta miksi niitä ei esiin nostanut edes puolustus! Tuhatti Esko.
- Vaan esittihän puolustus ne veriräti, jotka jostain lähistöltä löytyi, vaikka niiden näytteet eivät sopineetkaan uhreihin, eikä tietty oltu edes varmoja onko ne sen viikonlopun aikaansaannoksia...eli aika hataraa...ne Jaffapullot oli kuitenkin leirissä...hieman outoa se on, täytyy myöntää, Koo tuumaili.
- Mutta pojat, syntipukki täytyisi saada ja pian, Pali julisti, ja kun ei ole kuin Gustafsson näkyvästi esillä niin eikös siitä vaan - Oi oikeusvaltiomme...

Toiset hymähtivät ja hörppivät vielä viimeiset kahvit ennenkuin siirtyivät jatkamaan töitään.

Esko mietti puhuttua, ja mietti untaan, sivellin kävi koko ajan, mutta mielessä myllersi monenlaista, varsinkin uni, se oli niin todentuntuinen, kuten, niin usein ennenkin, mutta ehkä kysymys on vain alitajunnan todennäköisyys tulkinnoista päivittäin saatuihin visioihin. Niin sen täytyy olla, niin se olkoon.

Luku 3

Seuraavat päivät osoittivat, ettei Bodom päästä ketään otteestaan vaan sulkee itseensä salaisuuden ja vaikka oikeus tekee Gustafssonin vapauttavan päätöksen ja maksaa jopa kipurahoja oikeus mylläkän jälkeen, on kyse vain siitä, ettei syyttäjällä ole yhtään yksiselitteisesti Gustafssonin tuomitsevaa todistetta.

Teoria mustasukkaisuus draamasta on erittäin uskottava, koska niin useimmiten Suomalaisissa henkirikoksissa käy, ja myös sen vuoksi, suurin osa kansalaisistamme tuomitsee Gustafssonin. Eli - tunteidensa pohjalta.

Se on kuitenkin väärin, jos ei ole tunnustusta eikä todisteita ei ole myöskään tiedossa olevaa syyllistä. Ainoa varma asia on se, että pöytäkeskusteluissa niin olohuoneissa kuin baaritiskillä ei tulla Gustafssonia jättämään rauhaan.

Esko ja hänen porukkansa jatkaa kuitenkin töitään ja viikonlopunviettojaan tuttuun tapaan. Lööpit ympärillä kertovat sitä ja tätä ja usein ne ovat keskustelun alkuja mitä mielenkiintoisempiin tarinoihin. Mutta itse Eskon elämä jatkuu tuttuun tapaan.

Ainakin Esko niin ajattelee.

Perjantain työt olivat pulkassa ja Esko huutelee työkaverilleen kuka lähtisi lähipubiin eka kaljalle. Paikalla on oman porukan lisäksi yksi kaappihemmoista ja pari sähköriä. Tuntuu kaikilla olevan jo suunnitelmat valmiina, kunnes sähkörit sanovat että, tuoppi kyllä aina keretään ottamaan. Loppupelissä päättää Palikin jäädä vielä hetkeksi ytimeen ennenkuin jatkaa metrolla Itikseen. Eikun moro murut huikkaa Esko Koolle ja maalarimestarille ja astuu ensinmäisenä ulos kauniiseen perjantai-iltapäivään perässään Pali ja sähkörit.

Miehet marssivat muutaman sadan metrin päässä olevaan kulmabaariin juurikaan toisilleen puhelematta. Nuori neitonen, joka vastaan purjehtii juuri ennen baarin ovea, saa kyllä asiallisen huomion erinäisinä hymähtelyinä. Kuinka ollakkaan, neito on selkeästi tietoinen omasta näyttävyydestään ja nostaa, jos mahdollista hieman vielä katsettaan ylemmäksi. Mutta nyt ollaan vasta menossa baariin, joten asia jää hymähtely asteelle. Esko oli tutustunut kymmenisen vuotta aikaisemmin näihin kahteen sähköriin. Esko oli silloin oman firmansa toimitusjohtaja, kuten jopa muutamat hänen kahdestakymmenestä työntekijästään tituleerasivat, herra toimitusjohtaja, eikä Esko pitänyt siitä, päinvastoin, mutta ei viitsinyt asiasta juuri huomautellakkaan. Osaltaan siitä syystä, että siinä oli aina samanlainen, hieman ivallinen sävy.

Sähkörit astuivat työkuvaan Mannerheimintiellä tehtävän kerrostalon kokonaisvaltaiseen sisäremonttiin, ja kuten Esko asian näki, olivat sähkörit juuri koulustaan kuoriutuneita untuvikkoja, mutta täynnä työintoa. Tuosta hetkestä lähtien oli pikkuhiljaa syntynyt luja luottamus siihen, että se mitä sanotaan, se myös hoidetaan. Toisaalta oli myös syntynyt jonkinasteinen ystävyys. Niinpä aina kuin kohteita tuli Eskolle tai myöhemmin Eskon palvelemille rakennuttajille, tekivät he yhteistyötä. Joskus otettiin hieman häppää porukalla tai käytiin pieni kalareissu Hesaa saaristossa.

Esko piti noista pojista. Toisen hän oli jo aikaa sitten leimannut Aivoksi ja toisen Patiksi, eikä sitä ajatellessaan voinut koskaan olla hymähtämättä ajatukselleen. Toinen pojista Aivo oli Tuomo, urheilullinen, 180 senttinen ja komean näköinen nuorimies. Hän oli juuri lukenut inssiksi ja pystyi kaikesta ensin keskustelemaan ennen kuin teki äkkinäisiä johtopäätöksiä tai peruuttamattomia virheitä. Osasi työnsä ja kun tekemisen aika oli, teki rivakasti hyvää jälkeä.

Toinen pojista Esko risti Patiksi eli Matin. Nuorukainen oli hyvässä treenatussa lihassa oleva karumpikasvoinen siilitukka, joka yleensä toimi ensin ja katsoi vasta sitten mitä lie tuli tehtyä. Samanlainen hän oli puheissaan, suora ja mieluiten härski, mutta Eskon mielestä oikeudenmukainen ja rehellinen, jota hän todella arvosti, niinkuin myös Tuomon kohdalla. Matin räväkät otteet saivat silloin tällöin aikaan jopa susia, mutta sitä hän tekevälle joskus sattuu. Toisaalta, oli Patti aina myös valmis korjaamaan sutensa ainakin Aivon avulla. Yhdessä he olivat kuitenkin oiva pari, vaikka Eskolle tulikin usein mieleen suomalainen mustavalko aikakauden filmatisointi, Majakka ja Perävaunu ja pelkästään positiivisessä mielessä.

Esko veti baarin oven auki, päästi toiset sisään ja huikkasi perään:

- Viimeinen tarjoaa ensinmäiset!

Miehet kantoivat tuoppinsa korkean pyöreän pöydän ääreen ja jäivät siihen seisoskelemaan. Esko uteli Matilta:

- Vieläkö Ukko on hommissa mukana?
- Joo, joskin se viettää lomaa nyt jo kolmatta kuuta...
- No mikäs siinä, jos Ukko vaikka ottaa vanhoja takaisin...
- Joo...no tavallaan...se vaan on nyt niinku meiän työmies, vaikka onkin vaan kalassa kaiket päivää...
- Ai jaa. Hymähti niin Esko kuin Palikin
- Joo se myi meille firman tuossa puoli vuotta sitten, pitää nyt lomat pois ja siirtyy sitten kokonaan varhaiseläkkeelle.
- Joo joo, no sinusta tuli nyt sitten toimitusjohtaja, totesi Pali.
- Eikä mitä, minusta tuli vain osakas, Tuomo on herra toimitusjohtaja.

Tuomo nyökytteli päätään oluttuoppi huulillaan, johon Esko totesi:

- Se on varmaan sitten onnittelujen paikka, ja kilisti poikien kanssa tuoppiaan.

- No mites kalareissut, vai onko ne taakse jäänyttä elämää?
- Toki kalassa käydään, melkein joka viikonloppu, tuumasi Tuomo.
- Vaihdettiin tuossa yksi veneistäkin, julisti Matti ja jatkoi samaan hengenvetoon tarkalla kuvauksella veneen teknisistä ominaisuuksista, aavistuksen ylpeänä hankinnasta:
- Siinä mahtuu hyvin koisaan kaksi jopa kolmekin etuhytissä ja takaosan saa kuomutettua niin että sinne saa nukkumapaikat kolmelle lisää, mutta kahdelle siinä on tosi makeesti tilaa...
- Ai minä luulin, että te hankitte veneen kalastamista eikä nukkumista varten, vinoili Pali väliin.
- Niin tietty, tuhahti Matti, mutta välillä on kiva tehdä vähän pitempiäkin kalareissuja eikä tarvi mennä aina maihin nukkumaan...
- Oliko se kakskytkaks jalkanen vai miten? Esko arvuutteli.
- Itseasiassa kakskytviis, heitti Tuomo väliin, ja muuten puupotski...
- Jaaha...makusteli Esko kuulemaansa ja samalla myös oluttaan. Puuveneet olivat Eskolle tuttu juttu. Hän oli aikanaan pelannut paljonkin puuveneiden kanssa, rakentanut soutuveneitä, korjannut tasaperä paatteja ja sisustanut purjeveneitä. Sille alalle joskus piti jäädäkin, mutta jotenkin elämä kamposi verstastyöstä enempi pyörienpäälle ja rakennushankkeisiin. Mutta aina kun joku puhui puupaateista, alkoi Eskon kämmenen pohjia kutittaa ja usein hän oli valmis, vaikka siltä seisomalta lähteä katsomaan millaisesta veneestä olisi kysymys.

Matti otti vielä toisen oluen, Eskon lievästä painostuksesta, mutta muut siirtyivät vesilasillisiin, kunnes kaikki lähtivät nurkkabaarista omille teilleen.

Viimeisenä biisiinä oli nurkkabaarissa kuulunut Kari Tapion laulamana ”Juna kulkee” ja toisista erottuaan alkoi Esko miettiä tuon laulun sanoja:

”...Taas katson leffan sen, tuon Kaurismäen veljesten ja laukkuun kaikkeni mä pakkaan, nyt ei auta muu. Jos valintani osuu oikein, niin vaunun silloin valitsen, mutta väärään aina astuu mies tuo eillinen...Ja juna kulkee vaan, kulkee, on suunta sillä tuonne pohjoiseen...”

Mutta nyt ei Eskolla ollut mukana laukkua ja suuntakin oli lähinnä hieman Länteen, kun hän käveli rauhallisesti kohti Kallion kulmia ja mietiskeli seuraavaa siirtoaan ja alkavaa viikonloppua.

Viikonloppua, jolloin hän ei ollut luvannut mennä minnekkään tai tavata ketään. Tavallaan, se tuntui hieman yksinäiseltä, mutta toisaalta, hyvin rauhoittavalta. Vaan minkälainen rauha edessä olisikaan.

Kuka haluaisi lukea keski-ikää lähestyvän duunarin arkipäivästä? Ensin ajatukseni oli, että tuskin monikaan, mutta kun aloittaa tämän kirjan lukemisen ei jostain syystä halua jättää kesken. Ja kun pääsee loppuun, odottaa jo pääsevänsä toisen osan ääreen.

Trilogian ensimmäinen osa – KAKSOISOLENTO – kuljettaa rakennusmaailman arjen erääseen kipupisteeseen ja maalaa samalla sivuilleen vähin erin ihmissuhteiden kirjoa, edeten kronologisesti uutisotsikoiden välityksellä vuosia 2005 – 2006.

Itseään tutkiskeleva Esko Talas elää pienoisisessa ristiaallokossa ja hyvistä pyrkimyksistään huolimatta ei aina onnistu tavoitteissaan ja moraalisissa valinnoissaan. Työmoraaali on kuitenkin luja ja sanansa pitäminen pohjalaisen perinteensä vuoksi tärkeää, mutta kenelle ja milloin?

Rakkauden kaipuu on myös käsinkosketeltavaa vai onko se vain, pelkää halua ja himoa? Näitä voi miettiä jokainen lukiessaan, kun samalla seuraa tarkoin onko kaikki oikeasti sitä miltä ensin näyttää?

T: Erik von Puuppola

(osa 2 – Koukussa ja osa 3 – Vimma)



9 789528 008569